Я мить чудову пам'ятаю,
Коли з'явилась вперше ти,
Немов святе видіння раю,
Взірець краси і чистоти.

І я, в полоні безнадії,
Всякчас тебе благословляв,
Я чув твій голос і у мрії
Твій образ милий уявляв.

Але бентежний строк наріжний
Розвіяв цвіт надій і мрій,
І я забув твій профіль ніжний,
Забув небесний голос твій!

У нетрях, в темряві заслання
Тяглися дні, спинялась кров...
Де божество, де всі бажання?!
Натхнення, віра і любов?!

Та знов воскресло все нетлінне,
І знов явив тебе Творець,
Немов видіння швидкоплинне,
Краси, пречистої, взірець!

І в серці, знов — благословення,
Й ізнов кипить гаряча кров,
І знов, є Бог, і є натхнення
Й життя, і сльози, і любов!..